

EL PLA DE L'ESTANY

xavi xargay

És ben curt el temps de les cireres | Quaranta anys més tard, la política surt al carrer. És un nou temps de les cireres que ha donat una florida excepcional els darrers mesos, també al Pla de l'Estany: votació, anècdotes diverses sobre les urnes, tractors davant de col·legis electorals, manifestacions davant dels ajuntaments i a Barcelona, i aturades de país (la primera, amb gran resposta; la segona, més fluixeta). A la plaça dels Països Catalans (coneguda entre els banyolins amb el malnom de plaça de la Vergonya) s'hi ha instal·lat, a més del llaç groc elaborat per les productives Guerrilleres del Ganxet, deu cartells, amb les cares i els noms dels presos, que indiquen els dies que fa que són a la presó. Aquest sacseig popular ha tingut com a acompanyament nutritiu un escamot de l'exèrcit passejant-se, com si estiguessin a cal sogre, pels camins i el centre de Serinyà. Un temps de les cireres «que em va fer al mig del meu cor / Una esgarrinxada».

Presentació d'un nou disc | Mariana Aupí ha presentat a Banyoles el seu segon disc en solitari, *Le Monde*. La banyolina Mariona Aupí va iniciar la seva trajectòria com a cantant del grup Fang, amb el qual va aconseguir un reconeixement important dins l'escena musical independent. Després de la dissolució del grup, Aupí va iniciar un projecte comú amb Carlos Ann anomenat *Santa N*, que va veure la llum l'any 2009. El 2013 va publicar *Criatura*, el seu primer treball en solitari. Tres anys més tard, va començar, amb Guillermo Martorell com a productor i instrumentista, *Le Monde*, que ha culminat aquest 2017. La cantant reconeix que és el seu treball més personal, més íntim, embolcallat pel so marítim del mar empordanès.

Memòria històrica | En temps convulsos i desmemoriats com els que ens imposen alguns polítics, Banyoles continua amb el projecte de recupera-

ció de la memòria històrica en l'àmbit, també, educatiu. Aquest 2017 s'ha representat l'obra *Kilòmetres*, una història d'una família i el seu particular viatge, explicada per l'actriu gironina Meritxell Yanes.

EL RIPOLLÈS

eusebi puigdemunt

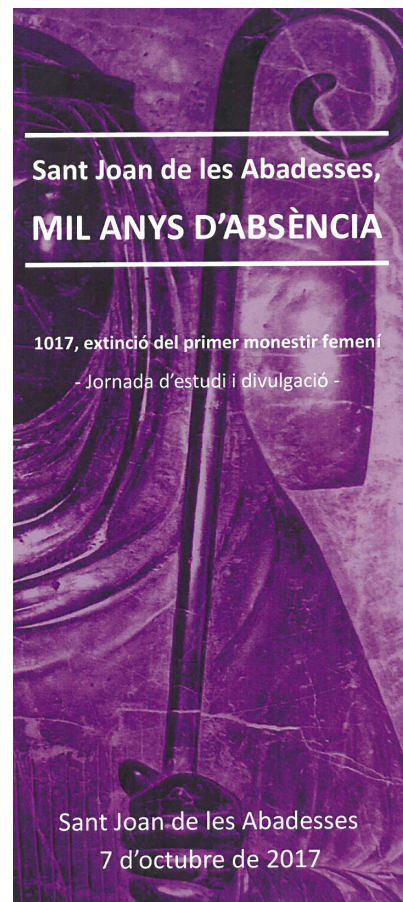
Camprodon, Any Surroca | Aquest novembre passat, i més concretament el dijous dia 16, una conferència a la sala Verdaguer de l'Ateneu de Barcelona va cloure les activitats que Camprodon ha dut a terme al llarg del 2017 per commemorar el centenari del naixement del pintor Manel Surroca i Claret (1917-2017), fill de la vila.

La conferència va anar a càrrec de M. Isabel Martín i Silvestre, Eusebi Puigdemunt i Puig i Mercè Vila i Rigat, per aquest ordre d'intervenció. S'hi van glossar diferents moments de la vida i l'obra del susdit artista camprodoní. De fet, aquesta conferència fou una rèplica de la que es va fer el dia 29 de juliol a l'església de Sant Pere de Camprodon i que complementava l'exposició, a la mateixa església de Sant Pere, sobre la gènesi pictòrica de Surroca i el seu llarg i fecund periple creatiu en els camps de la pintura i de l'escultura (si bé en aquesta darrera disciplina artística, en molt menor mesura). La mostra fou comissariada per Mercè Vila i Rigat.

A part d'aquestes activitats, cal afegir-hi la publicació del llibre *Surroca: Malgrat l'absència, el color*, escrit per David F. Ventura i Mercè Vila i Rigat, i tot un seguit de visites guiades tant a l'exposició del monestir de Sant Pere com a diferents indrets de la vila on és ben palesa l'empremta de l'artista homenatjat.

Sant Joan de les Abadesses | Curiosament, el mot absència ens porta a Sant Joan de les Abadesses i al simposi titulat «Mil anys d'absència» que s'hi celebrà el passat dia 7 d'octubre per recordar el mil·lenari de l'expulsió de la comunitat benedictina de monges, popularment les «abadesses» (d'aquí ve el nom

de la vila), l'any 1017, a instàncies del comte de Besalú, Bernat Tallaferro, germanastre, al seu torn, de la darrera abadessa, Ingilberga. El simposi el va organitzar el Servei d'Arxius de la Federació Catalana de Monges Benedictines de Catalunya i la Junta del Monestir de Sant Joan de les Abadesses, amb el suport de l'Ajuntament de la vila. Va tenir lloc a la sala Arnau de Vilalba del Palau de l'Abadia.

>> Cartell del simposi "Mil anys d'absència"

La jornada, centrada en l'estudi i la divulgació de l'extinció del que fou el primer monestir femení de Catalunya, va comptar amb un seguit de reconeguts especialistes provinents del món del monaquisme i de la historiografia catalana de l'alta edat mitjana. El punt en comú de totes les ponències presentades va ser reivindicar la memòria històrica de l'obra de les abadesses al llarg del poc més d'un segle durant el qual

regiren el cenobi, i també posar en relleu el paper social i econòmic (molt desconegut) de la dona altmedieval a la Catalunya d'aleshores.

L'organització vol que aquesta commemoració tingui continuïtat en el temps. Amb aquest objectiu es promou que els centres educatius de la vila treballin el tema tractat al simposi des de l'àmbit pedagògic que creguin més oportú i adient perquè els alumnes coneguin la nostra història més propera.

LA SELVA

joan domènech

Blanes: cinquanta anys de cobla |

La presència del pare Joaquim Alqueza al col·legi de Santa Maria de Blanes va significar la posada en pràctica d'una idea que va revolucionar la història de les cobles de les nostres contrades. El religiós de la congregació del pare Manyanet va començar a ensenyar música a la mainada i, sobretot, la va animar a tocar diversos instruments. No va trigar gaire a formar la primera cobla. Aquella formació infantil o juvenil va impactar i va donar la pauta per

repetir l'experiència en altres llocs. No solament hi ha, avui, cobles juvenils arreu, sinó que d'aquestes n'ha sortit un planter de músics excel·lents que ha nodrit les files de les cobles grans, abans faltades d'intèrprets i, sovint, preocupades per la renovació de la plantilla. De la fundació de la cobla ja en fa cinquanta anys. El pare Alqueza, traslladat a d'altres centres de la congregació, ha seguit amb la seva dèria i ha fundat altres conjunts. Això demostra la importància que pot tenir una persona en el desplegament artístic d'un país. Llavors es temia per la manca de músics. Ara es tem per la manca de sardanistes. Quin pare Alqueza convindria per resoldre l'enigma del futur de la dansa?

Santa Coloma de Farners: el Resson i l'Arxiu |

Fent honor al seu nom, la revista mensual local de la capital de la Selva, *Resson*, que, a poc a poc, es va acostant ja als 450 números publicats, ha dedicat un d'aquests darrers números de l'any a una àmplia informació de com va anar l'1-O a la ciutat. Les fotografies parlen per si mateixes i recullen múltiples aspectes d'aquell dia especial del referèndum. En el futur, i més si aquest esdevenidor es desplega a voluntat de la majoria, aquests reportatges tindran un gran valor testimonial. Conscient d'aquesta realitat, l'Arxiu

Comarcal de la Selva ha fet una crida a tots els veïns a fi de recollir el màxim d'imatges i vídeos d'aquesta diada per tal que, el dia de demà, hi hagi un bon material aplegat per il·lustrar els comentaris i els llibres que parlaran d'aquests temps que poden haver estat decisius per a la història del nostre país, sobretot, evidentment, si les coses acaben bé, com tothom desitja.

Lloret: canvi de rector | Després d'haver estat deu anys al capdavant de la parròquia de Sant Romà de Lloret, el fins ara rector Mn. Josep Maria Castellà i Marcet, que era fill de Malgrat, ha estat traslladat, a petició pròpia, a Anglès, població que no té l'activitat ni, sobretot, els problemes de Lloret i on, per tant, el clergue presumeix que podrà jugar millor les obligacions de la vida quotidiana amb la seva edat, ja respectable.

En realitat, s'ha portat a terme una permuta, perquè el sacerdot que l'ha substituït com a rector és el que fins ara ho era d'Anglès. Es tracta del banyolí Mn. Martíria Brugada, més jove i amb notables energies, molt conegut, entre altres coses, pel coneixement que té de la vida dels sants. De moment, la seva especialitat s'ha posat ja de manifest en el full parroquial, on, cada setmana, insereix la biografia d'un sant destacat de la setmana.

GIRONINS A L'EXTERIOR *eva llorens*

Ara ja fa tres anys que vam haver de marxar a Nova Zelanda per motius laborals del meu marit. Ell, jo i les nostres dues filles, de tres i set anys.

Marxar quan tens nens petits té unes implicacions diferents de quan ets tu sol que decideixes emigrar, de bon grat o per força. Evidentment, té la part positiva que sempre estàs acompanyat, però les responsabilitats i la logística es compliquen força. I més quan no domines l'idioma, com en el meu cas. De cop et sents un altre. Les teves habilitats socials desapareixen i comences a recordar els pares immigrants de la teva escola. No hi ha res com experimentar de primera mà la vulnerabilitat per solidaritzar-te amb la gent de fora. Per sort, la meua feina i passió és pintar, i en això el fet de saber anglès no canvia res. Poder ensenyar que tens una professió, que pots fer alguna cosa, és quelcom que

molts metges, advocats, farmacèutics, economistes o periodistes d'arreu del món que he conegut aquí, també sense un bon nivell d'anglès, no poden fer. I és frustrant. Però, tot aprenent l'idioma, m'he adonat, també, que quan hi ha ganes de comunicar-se, les barreres idiomàtiques desapareixen. He fet amistats coreanes, xineses, russes, alemanyes... i malgrat no entendre'ns del tot, puc afirmar que he sentit l'escalף i la comprensió pròpia dels amics de sempre.

Descobrint Nova Zelanda m'he trobat valorant i enyorant com mai les nostres tradicions i la nostra gastronomia. Em sap greu que les meves filles es perdin les Fires, els Reis, la Setmana Santa, Sant Jordi, la revetlla de Sant Joan... Tenim una gran riquesa cultural, però potser només ens adonem que és extraordinària quan ens n'allunyem.